

бодилитъ съюзъ на свободните славянски народи. . . . И венчко—въ тази частница (комкѣ) на неподвиженъ трупъ, който още не е стопява, но е вече изстинжалъ. . . . Но крайнѣй мѣрѣ, когато джунгите ми са допрѣхѫ до челото му,—мене ми са стори, че азъ цалувамъ ледъ. . . . Венчката тази слава, всичкото това обояние са прѣпесохѫ въ въспоминания! . . . Всичкото това бѫдже, което са поддигаше съ грозѣ на неприятелитѣ, тѣзи тъмни облаци гдѣто са раждалъ гнѣвътъ на неотвратимата бура, гдѣто са виждаше вече че молинитѣ загорявахѫ, всичкото това бѫдже вече останѫ заминжало, въ нищо не осмѣстено. . . . Человѣкътъ показва, колко много може той да направи, показва колко горда сила и гений му сѣ дадени—за да умрѣ като оставилъ въ всичкитѣ които го познаватъ горчиви съжаления. . . . А цѣла Россия го знайше! И каква е тази подла ирония — да дадешъ на човѣкътъ силенъ умъ, орлинини хвѣрчения на гения, да му дадешъ безтрепетното мѣжество на баснословнитѣ герой, презъ хиляди смири, презъ цѣлий адъ да го прекара неповредимъ и да го покуси вървѣдъ глубокнитъ миръ и спокойствие. . . И пакъ тази иеноносима мисъль: колко съ него лѣжатъ надѣждни упования въ чернитѣ, пъленъ съ студъ и мракъ гробъ. . . . А сега ето мухата пакъ пълан по очитѣ. . . Подъ клепачътъ са вмѣниха, задъ който орлинитъ попадѣ на легендарнитъ юнакъ е привикналъ да обикаля, растреперанитъ отъ вѣсторгъ и ентусиазмъ полкове. . . .

— Огъ какво е той умрѣлъ? . . . Чува са паредъ.

— Казватъ отъ парализиране на сърдцето. . . .

— Но, а кога ний съ васть ще умрѣмъ? . . . У насъ ще бѫде тѣй ежъ парализиране на сърдцето?

— Тѣй сѫщо.

— Слѣдователно, това е все едно че той е умрѣлъ отъ смърть.

— Да.

Вънъ на площадъта, теже не малко имаше характерни епизоди.

Вървеше покрай гостилницата Дюссо единъ солдатинъ, съ Георгиевский кръстъ. . . . Вижда тѣлата.

— Какво е братци? . . .

— Генералътъ тукцана умрѣлъ,

— Каквъ генералъ?

— Скобелевъ. . . .

— Какво?